

Sovjetunionen om påny at yde bidrag. Endvidere appellerede han til udviklingslandene om at yde i det mindste symbolske bidrag. Endelig vendte han sig mod tanken om en udvidelse af modtagerkredsen af bidrag fra fonden, sålænge fondens midler ikke blev øget tilsvarende. Ambassadørens udtalelser på dette punkt afspejlede en tilsvarende konklusion, indeholdt i en rapport fra generalsekretæren til 3. udvalg vedrørende spørgsmålet om en udvidelse af modtagerkredsen.

Med de fem nordiske lande samt Cameroun, Ghana, Jugoslavien, Marokko, Nigeria, Pakistan, Senegal, Somalia og Zambia som forslagsstillere fremlagdes et resolutionsforslag vedrørende forvaltningsfonden, hvorefter bl. a. den kreds, der evt. kan komme i betragtning som modtagere af bidrag fra fonden, udvides til at omfatte frivillige organisationer, som yder støtte til ofre for undertrykkelsesmæssige foranstaltninger i Namibia og Sydrhodesia. I overensstemmelse med det ovenfor anførte er det dog en forudsætning for denne udvidelse af fondens opgaver, at der indkommer ekstra midler bestemt for disse yderligere formål.

Forslaget vedtoges i specialudvalget med 97 for, 1 imod (Portugal), ingen afstod.

I generalforsamlingen vedtoges resolutionen den 8. december 1970 med 111 for, 2 imod (Portugal, Sydafrika), 1 afstod (Malawi). (Res. 2671 E (XXV)).

Palæstinaflygtningene.

(Dagsordenens punkt 35).

I. Indledning.

Debatten om årsrapporten fra FN's hjælpeorganisation for Palæstina-flygtninge i Det mellemste Østen (UNRWA) faldt i år stort set i to faser, idet udvalget i den første uge søgte at koncentrere sig om humanitære problemer og først efter bidragskonferencen den 30. november 1970 lod drøftelser vedrørende sagens politiske aspekter få mere frit løb. Den tilbageholdenhed overfor i den kontroversielle aspekter, som i år gjorde sig gældende i den første del, kan til dels have sammenhæng med, at UNRWAs finansielle krise er alvorligere end nogensinde.

Specialudvalget behandlede spørgsmålet på 17 møder.

II. Debatten.

Forud for debatten blev det uden afstemning vedtaget, at to palæstinensiske delegationer skulle have foretræde for udvalget, hvorved det, i lighed med praksis fra tidligere år, udtaltes, at denne beslutning ikke implicerede nogen anerkendelse af de pågældende organisationer. Israel tog som hidtil forbehold over for beslutningen.

A. UNRWAs virksomhed.

Debatten indledtes med UNRWAs generalkommissær Lawrence Michelmores forelæggelse af den årlige beretning. Han fremhævede herunder den alvorlige økonomiske krise, hvori organisationen befandt sig, og som truede dens eksistens, hvis ikke organisationen modtog øgede tilskud, og han henstillede, at debatten i udvalget først og fremmest koncentrerede sig om UNRWAs finansielle situation og udveje til at løse denne.

Syriens indlæg — som endvidere var på vegne af Jordan, Libanon og Den forenede arabiske Republik — henviste indledningsvis til generalsekretær U Thants indlæg i generaldebatten i udvalget i 1968, hvori flygtningeproblemet blev placeret som et internationalt ansvar, og de arabiske værtslande kunne ikke selv klare udgifterne til hjælpe- og sundhedstjenesten samt til undervisningsprogrammerne. Kun udgifterne til undervisningsprogrammerne kunne tænkes nedskåret, men det burde ikke ske, idet uddannelse var et uundværligt led i hjælpen, og det eneste som kunne holde håbet oppe hos flygtningene. En nedskæring kunne derfor få alvorlige konsekvenser. Israel havde påført organisationen yderligere udgifter ved ødelæggelse af en række installationer i Gaza og på Vestbredden. Endvidere havde Israel lukket visse træningscentre på Vestbredden og forbudt uddeling af lærebøger, samt tilbageholdt 71 af organisationens funktionærer. Syrien afviste påstande om, at de arabiske lande bevidst havde hindret flygtningenes assimilering i værtslandene, tværtimod var 20 pct. af flygtningene fra 1948 straks blevet selvforsørgende, men disse flygtninge kom hovedsagelig fra byområder. Derimod var det ikke muligt at finde